

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם כ' תַּמּוּז (הילולת רבי אברהם מתתיהו

ב"ר מנחם נחום משטיפנשט זי"ע):

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

תּוֹרָה ח

תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶא לְיוֹם חֲגִנּוּ, כִּי חֵק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לְאַלְקֵי יַעֲקֹב (תהלים פ"א):

א אַף-עַל-פִּי שְׂתוּכָחָה הוּא דְבַר גָּדוֹל, וּמְטִיל עַל כָּל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל לְהוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ, כְּשֶׁרוֹאֶה בּוֹ
שְׂאִינוֹ מִתְנַהֵג כְּשׁוֹרָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (ויקרא י"ט): "הוֹכִיחַ תוֹכִיחַ אֶת
עַמִּיתְךָ", אַף-עַל-פִּי-כֵן לָאוּ כָּל אָדָם רָאוּי לְהוֹכִיחַ. כְּמוֹ שְׂאֵמַר רַבִּי
עֲקִיבָא (כ"ה הגי' בע"י) (ערכין טז:): 'תָּמִיד אָנִי, אִם יֵשׁ בְּדוֹר הַזֶּה מִי
שְׂיָכוֹל לְהוֹכִיחַ'. וְאִם רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר זֹאת בְּדוֹרוֹ, כָּל-שֹׁכֵן בְּדוֹר
הַזֶּה שֶׁל עֲבָשׁוּ.

כִּי כְּשֶׁהַמוֹכִיחַ אֵינוֹ רָאוּי לְהוֹכִיחַ, אֲזִי לֹא דֵי שְׂאִינוֹ מוֹעִיל
בְּתוֹכָחָתוֹ, אַף גַּם הוּא מִבְּאִישׁ רִיחַ שֶׁל הַנְּשָׁמוֹת הַשּׁוֹמְעִים
תוֹכָחָתוֹ. כִּי עַל-יְדֵי תוֹכָחָתוֹ הוּא מְעוֹרֵר הָרִיחַ רַע שֶׁל הַמְּעַשִּׂים
רָעִים וּמַדּוֹת רָעוֹת שֶׁל הָאֲנָשִׁים שֶׁהוּא מוֹכִיחָם. כְּמוֹ כְּשֶׁמִּנַּח אֵיזָה
דְּבַר שֵׁישׁ לוֹ רִיחַ שְׂאִינוֹ טוֹב, כָּל זְמַן שְׂאִין מְזִיזִין אוֹתוֹ הַדְּבַר,
אֵין מְרַגְּשִׁין הָרִיחַ רַע, אֲבָל כְּשֶׁמִּתְחִילִין לְהִזְיֹן אוֹתוֹ הַדְּבַר, אֲזִי
מְעוֹרְרִין הָרִיחַ רַע; כְּמוֹ-כֵן עַל-יְדֵי תוֹכָחָה שֶׁל מִי שְׂאִינוֹ רָאוּי
לְהוֹכִיחַ, עַל-יְדֵי-זֶה מְזִיזִין וּמְעוֹרְרִין הָרִיחַ רַע שֶׁל הַמְּעַשִּׂים רָעִים
וּמַדּוֹת רָעוֹת שֶׁל הָאֲנָשִׁים שְׂמוֹכִיחָם, וְעַל-כֵּן הוּא מִבְּאִישׁ רִיחָם,

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

לְמַעַן מִנִּיחָה רִיחַ יְצִי"ל "לְעַד לְעַד מִקּוֹה שִׂדְרָה מְסֻפְרֵי רַבְנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל" ע
לְמַעַן מִנִּיחָה רִיחַ יְצִי"ל "לְעַד לְעַד מִקּוֹה שִׂדְרָה מְסֻפְרֵי רַבְנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל" ע
לְמַעַן מִנִּיחָה רִיחַ יְצִי"ל "לְעַד לְעַד מִקּוֹה שִׂדְרָה מְסֻפְרֵי רַבְנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל" ע

וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מַחְלִישׁ אֶת הַנְּשָׁמוֹת שְׁלָהֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִפְסָק הַשִּׁפְע מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, הַתְּלוּיִים בָּאלוֹ הַנְּשָׁמוֹת. כִּי עֵקֶר יְנִיקַת הַנְּשָׁמָה הוּא מִהַרְיָח. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (בְּרָכוֹת מ"ג:): 'מִנִּין שְׂמֵבְרָכִין עַל הַרְיָח, שֶׁנֶּאֱמַר: "כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יָהּ". אִיזְהוּ דְבָר שֶׁהַנְּשָׁמָה נֶהְיֶית מִמֶּנּוּ וְלֹא הַגּוֹף, הֵיךְ אֹמֵר: זֶה הַרְיָח'. וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי זֶה הַמּוֹכִיחַ, שֶׁהוּא מִבְּאִישׁ רִיחָם, עַל-יְדֵי-זֶה נִחְלָשׁת הַנְּשָׁמָה, שֶׁיְנִיקָתָהּ מִהַרְיָח כִּנְ"ל, וּמִמִּילָא נִפְסָק הַשִּׁפְע מִכָּל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים בָּהֶם.

אַבְל כְּשֶׁהַמּוֹכִיחַ רָאוּי לְהוֹכִיחַ, אֲזַי אֲדַרְבָּא, הוּא מוֹסִיף וְנוֹתֵן רִיחַ טוֹב בְּהַנְּשָׁמוֹת עַל-יְדֵי תוֹכְחָתוֹ. כִּי הַתּוֹכְחָה צְרִיכָה לְהִיזוֹת בְּבַחֲיַנַּת הַתּוֹכְחָה שֶׁל מִשָּׁה, שֶׁהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל מַעֲשֵׂה הָעֶגְלָה, שֶׁעַל-יְדֵי תוֹכְחָתוֹ נָתַן בָּהֶם רִיחַ טוֹב, בְּבַחֲיַנַּת (שִׁירַת הַשִּׁירִים-א): "נִרְדִּי נָתַן רִיחֹ", הַנֶּאֱמָר עַל מַעֲשֵׂה הָעֶגְלָה. עָזֵב לֹא נֶאֱמַר, אֶלָּא נָתַן, כְּמוֹ שֶׁפִּירַשׁ רַש"י שָׁם וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, בְּגִמְרָא (שְׁפַת פָּח:). כִּי עַל-יְדֵי תוֹכְחָה שֶׁל מִשָּׁה עַל מַעֲשֵׂה הָעֶגְלָה הוֹסִיף וְנָתַן בָּהֶם רִיחַ טוֹב, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְזוּנָא דְנִשְׁמָתָא. כִּי עֵקֶר יְנִיקַת הַנְּשָׁמָה הִיא מִהַרְיָח כִּנְ"ל, כִּי עַל-יְדֵי קוֹל הַמּוֹכִיחַ שֶׁהוּא רָאוּי, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא נוֹתֵן רִיחַ טוֹב בְּהַנְּשָׁמוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְזוּנָא דְנִשְׁמָתָא כִּנְ"ל:

כִּי יֵשׁ מְזוּנָא דְנִשְׁמָתָא וּמְזוּנָא דְגוּפָא (תק"ז כ"א וְעַל-יְדֵי מְזוּנָא דְגוּפָא נִחְלָשׁ מְזוּנָא דְנִשְׁמָתָא. כִּי עַל-יְדֵי מְזוּנָא דְגוּפָא, דְהֵינּוּ עַל-יְדֵי אֲכִילָה וְשִׁתְיָה עַל-יְדֵי-זֶה מַגְדִּילִין אֶת בְּחִינַת עֵקֶב דְּסִטְרָא-אֲחֵרָא, בְּבַחֲיַנַּת (תְּהִלִּים מ"א): "אוֹכֵל לֶחֶמִי הַגְדִּיל עָלַי עֵקֶב". כִּי עַל-יְדֵי הָאֲכִילָה נִתְחַזְקִין הָעֵקֶבִים וְהַרְגְּלִין, בְּבַחֲיַנַּת (שְׁפַת קַנָּב:): 'דִּק בְּכַפֵּי וְתִשְׁבַּח בְּנִגְרִי'. וְאֵז כְּשֶׁנִּתְגַּדֵּל, חָם וְשָׁלוֹם, עֵקֶב דְּסִטְרָא-

אַחֲרָא, עַל-יְדֵי-זֶה נִחְלָשׁ, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּחִינַת עֶקֶב דְּקִדְשָׁה שְׁהוּא בְּחִינַת (מְשָׁלִי כ"ב): "עֶקֶב עֲנָוָה יִרְאֵת ה'", שְׁהִיא בְּחִינַת רִיחַ, בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיהָ י"א): "וְהָרִיחוּ בִירְאֵת ה'", שְׁהוּא מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא.

וְהַתְּקוּן לְזֶה הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת קוֹל כִּי בְּחִינַת קוֹל הוּא מִשְׁקָה אֶת הַגֶּן, שְׁשֵׁם גְּדָלִים כָּל הָרִיחוֹת וְהִירְאוֹת, בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית ב): "וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן". וְנָהָר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן וְכוּ' – זֶה בְּחִינַת קוֹל, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים צ"ג): "נְשָׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם"; וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ג): "אֶת קִלְדָּה שָׁמַעְתִּי בְּגֶן וְאִירָא". כִּי זֶה הַקוֹל מִשְׁקָה אֶת הַגֶּן, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה גְּדָלִים שָׁם כָּל הָרִיחוֹת, שְׁהֵם בְּחִינַת יִרְאָה כַּנִּל, שְׁזֵהוּ בְּחִינַת מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא כַּנִּל. כִּי עַל-יְדֵי זֶה הַקוֹל נִכְנָע בְּחִינַת עֶקֶב דְּסִטְרָא-אַחֲרָא, כִּי זֶה הַקוֹל הוּא בְּחִינַת (שָׁם כ"ז): "הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב". וְעַל-כֵּן זָכָה יַעֲקֹב לְבְחִינַת הָרִיחַ, בְּבְחִינַת (שָׁם): "רִיחַ בְּנֵי כְּרִיחַ שְׁדָה", הַנֶּאֱמָר בְּיַעֲקֹב, וְהוּא מִכְּנִיעַ עֶקֶב דְּסִטְרָא-אַחֲרָא, בְּבְחִינַת (שָׁם כ"ה): "וַיָּדֹו אֹחֲזֵת בְּעֶקֶב עֲשׂוּ". וְזֶה הַקוֹל הוּא בְּחִינַת קוֹל הַמּוֹכִיחַ הָרְאוּי, בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיהָ נ"ח): "הָרֵם כַּשׁוֹפָר קוֹלְךָ וְהִגֵּד לְעַמִּי פִשְׁעֵם" וְכוּ'. כִּי הַמּוֹכִיחַ שְׁרוֹצֵחַ לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל וּלְהִגִּיד לָהֶם פִּשְׁעֵם וְחַטָּאתָם, הוּא צָרִיד לְזֶה הַקוֹל, כִּי שְׁלֵא יִבְאִישׁ רִיחָם עַל-יְדֵי שְׁמַעוֹרָר עֲוֹנוֹתֵיהֶם כַּנִּל. עַל-כֵּן צָרִיד לְזֶה הַקוֹל, כִּי עַל-יְדֵי זֶה הַקוֹל הוּא מוֹסִיף וְנוֹתֵן בָּהֶם רִיחַ טוֹב, כִּי עַל-יְדֵי זֶה הַקוֹל גְּדָלִים כָּל הָרִיחוֹת, כִּי זֶה הַקוֹל מִשְׁקָה אֶת הַגֶּן וְכוּ' כַּנִּל:

וְזֵהוּ: "הָרֵם כַּשׁוֹפָר קוֹלְךָ" – כַּשׁוֹפָר דִּיקָא, כִּי זֶה הַקוֹל הַמִּשְׁקָה אֶת הַגֶּן, שְׁהוּא בְּחִינַת: "וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן", הוּא בְּחִינַת קוֹל הַנְּגוֹן שֶׁל הַשִּׁיר שִׁיתְעַר לְעֵתִיד, כְּשִׁיחֲדִישׁ אֶת עוֹלָמוֹ, שְׁהוּא בְּחִינַת שִׁיר פְּשוּט, כָּפוּל, מְשֻׁלָּשׁ, מְרַבֵּעַ. וְזֵהוּ:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'טו ✧ צֶמַח מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ לְעַד לְעַד מִקּוֹה שִׁדְךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכַל"ג ✧
✧ חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְנִצְחָח" שְׁעֵי יוֹשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✧

פִּשְׁפֹּר - רְאֵי שֵׁי-תְבוֹת: פָּשׁוּט, כָּפוּל, שְׁלוֹשׁ, רְבוּעַ - שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשִּׁיר שְׁלֵעָתִיד, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגּוֹן, שְׁעַל-יָדֵי זֶה הַקּוֹל דִּיקָא הוּא יָכוֹל לְהוֹכִיחַ. וְזֶהוּ: "הֵרֵם כִּשְׁפָר קוֹלְךָ" - כִּשְׁפָר דִּיקָא, כַּנ"ל.

וְזֶהוּ בְּחִינַת: מוֹשְׁכִין עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד', הַנֶּאֱמָר בְּמוֹכִיחַ הֶרְאוּי, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (תְּמִיד כ"ח): 'הַמוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ לְשֵׁם שָׁמַיִם, מוֹשְׁכִין עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד', שֶׁנֶּאֱמָר: "מוֹכִיחַ אָדָם אַחֲרֵי חֵן יִמְצָא", כִּי חוּט שֶׁל חֶסֶד זֶה בְּחִינַת שְׁנֵקֶלַע וְנִשְׁזָר וְנִעְשָׂה חוּט מִהַנִּימִין, שְׁעַל אֵלּוֹ הַנִּימִין (שְׁקוֹרִין סְטְרִינִים) יִתְנַגֵּן הַנִּגּוֹן וְהַשִּׁיר הַזֶּה שֶׁל לְעָתִיד, שֶׁהֵם ע"ב נִימִין כְּנֶגֶד שֵׁם י' י"ק יק"ו יקו"ק, שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁיר פָּשׁוּט כָּפוּל וְכוּ', כַּמּוּבָא בַּתְּקוּנִים (תְּקוּן כ"א), שֶׁהוּא עוֹלָה כְּלוֹ ע"ב. וְעַל אֵלּוֹ הַנִּימִין יִתְנַגֵּן הַשִּׁיר הַזֶּה שְׁלֵעָתִיד כְּשִׁיחֲדַשׁ אֶת עוֹלָמוֹ, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים פ"ט): "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה", שְׁאֵז יִתְעַר שִׁיר פָּשׁוּט וְכוּ'. וְזֶהוּ בְּחִינַת חוּט שֶׁל חֶסֶד הַנ"ל, הַנֶּאֱמָר בְּמוֹכִיחַ הֶרְאוּי, הֵינּוּ בְּחִינַת הַחוּט הַנִּעְשָׂה מִהַנִּימִין הַנ"ל, שְׁעַלֵּיהֶם יִתְנַגֵּן הַשִּׁיר הַזֶּה כְּשִׁיחֲדַשׁ הָעוֹלָם, בְּחִינַת: "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה", כַּנ"ל. וְזֶהוּ: מוֹשְׁכִין עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד' - זֶה בְּחִינַת הַהֲמָשְׁכָה, שְׁמוֹשְׁכִין וּפּוֹשְׁטִין אֶת הַנִּימִין, כְּדִי לְנַגֵּן עֲלֵיהֶם שִׁיר הַנ"ל. נִמְצָא שְׁעַל-יָדֵי קוֹל הַמוֹכִיחַ הֶרְאוּי, הוּא נוֹתֵן רִיחַ טוֹב בְּהַנְשָׁמוֹת כַּנ"ל:

סִדְרָה קִצּוֹר לְקוֹטֵי מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ הַיּוֹמִי:

תְּקַעוּ תוֹכָחָה - ח

א אֶף-עַל-פִּי שֶׁתוֹכָחָה הוּא דָּבָר גָּדוֹל וּמְטַל עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ כְּשֶׁרוֹאֶה בּוֹ שֶׁאֵינוֹ מְתַנַּהֵג כְּשׁוֹרָה, אֶף-עַל-פִּי-

כֵּן לֹא כָּל אָדָם רָאוּי לְהוֹכִיחַ. כִּי עַל־יְדֵי תוֹכְחָה שֶׁל מִי שְׂאִינוּ
 רָאוּי לְהוֹכִיחַ לֹא דֵי שְׂאִינוּ מוֹעִיל בְּתוֹכְחָתוֹ אַף גַּם הוּא מִבְּאִישׁ
 רִיחַ שֶׁל אֱלוֹ הַנְּשָׁמוֹת הַשּׁוֹמְעִים תוֹכְחָתוֹ. וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא מַחְלִישׁ
 אֶת נְשָׁמָתָם. וּמִפְּסִיק הַשֶּׁפַע מִכָּל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים בָּהֶם. כִּי אִי
 אֶפְשָׁר לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל עוֹוֹנוֹתֵיהֶם כִּי אִם מִי שְׂיִכּוֹל לְהוֹסִיף
 וּלְתַן רִיחַ טוֹב בְּהַנְּשָׁמוֹת עַל־יְדֵי שֶׁהוּא מוֹכִיחָם. שְׂזֵה אִי אֶפְשָׁר
 כִּי אִם כְּשִׁזּוּכָה לְבַחֲיַנַּת הַקּוֹל הַמְּשַׁקָּה אֶת הַגֶּזֶן עֵדֶן. שְׂמִשָּׁם גְּדָלִים
 כָּל הָרִיחֹת וְכָל הַיְרָאוֹת. שֶׁהוּא קוֹל הַשִּׁיר שִׁיתְעַר לְעֵתִיד וְכו' (עֵין
 פְּנִים):

סדר יפני פלוהרנ"ת היפני:

כג ביום ערב ראש חדש הנזכר לעיל, בא לעת ערב הרבני
 הוֹתִיק מוֹרְנוּ הַרְבֵּי רַבִּי שְׂמוּאֵל אִיזִיק גֵּרוֹ יָאִיר שְׁנַת־עֶכָב בְּדֶרֶךְ
 וְלֹא הָיָה עִמָּנוּ עַל צִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּבִקְרָה, וְלֹא בָּא עַד סְמוּךְ לְמִנְחָה
 וְעַד־יָן לֹא טָעַם כְּלוּם וְהָיָה בְּדַעְתּוֹ לִילָךְ תִּכְרַף עַל הַבַּיִת עַל־מִינֵי,
 אֲבָל רָאִיתִי שֶׁהוּא לוֹ לְטִרַח גְּדוֹל כִּי בָּא מִקָּר גְּדוֹל וְנִתְיַגַע בְּדֶרֶךְ
 וְהַיּוֹם יָרַד מְאֹד וְעַכְבָּתִי אוֹתוֹ קָצַת, וְתִכְרַף נִתְרַצָּה לוֹמַר, טוֹב
 שְׂאִלְךָ לְמַחֵר בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, וַיָּשָׁב לְאָכַל וּבִלְיָלָה הָיָה עִמָּנוּ עַל
 הַתְּנָאִים וּבְבִקְרָה הֲלַךְ עַל צִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ וּכְשֶׁחֲזַר מִשָּׁם נִתְעוֹרַר לִי
 חֲשֶׁק לִילָךְ גַּם כֵּן אַף עַל פִּי שְׁבִיּוֹם אֶתְמוֹל הָיָה בְּדַעְתִּי לְבָלִי לִילָךְ
 בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ מִחֲמַת שֶׁהָיָה בְּדַעְתִּי לְהִתְעַכָּב עוֹד אִיזָה יָמִים
 בְּאוֹמָאן, אֲבָל עָכְשׁוּ מִחֲמַת שֶׁהֲלַךְ רַבִּי שְׂמוּאֵל אִיזִיק עִם אִיזָה
 אֲנָשִׁי־שְׁלוֹמָנוּ, נִתְעוֹרַר לִי חֲשֶׁק עַל כֵּן הִלְכָתִי וְהִתְפַּלְלָתִי שָׁם
 וּפְרַשְׁתִּי שָׁם שִׁיחָתִי קָצַת וְעַל יְדֵי זֶה נִתְחַזְקָתִי יוֹתֵר בְּעַנְיֵן
 נְסִיעָתִי:

כד אחר כך אכלתי סעודת הצהררים בבית אכסניא שלי בבית רבי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'ט"ח ❦ צִמְרָן מְנוּחָה רַבִּית זִי"ל "צִמְרָן צִמְרָן מְנוּחָה שִׁדְרָה צִמְרָן מְנוּחָה רַבִּית זִי"ל תִּיקוּן לְכָל" ❦
❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ❦

אֲבָרְהָם אַחֲרַי כִּן הִלְכֹתִי לְהַעֲבִיר כָּל הַחֲפָצִים שְׁלִי מִבֵּית רַבִּי
נִפְתָּלִי לְבֵית רַבִּי אֲבָרְהָם כִּי עֲדִין הָיוּ כָּל הַחֲפָצִים שְׁלִי מְנַחִים
בְּבֵית רַבִּי נִפְתָּלִי מִלִּיל ג' עַד עֵתָה וְשִׁכַרְתִּי עֲגָלָה וְהַעֲבַרְתִּי
אוֹתָם לְבֵית רַבִּי אֲבָרְהָם לְאַכְסֻנְיָא שְׁלִי אַחֲרַי כִּן הִלְכְנוּ לְבֵית רַבִּי
מִשָּׁה שְׁשָׁם הִתְפַּלְלָנוּ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הַעֲבָרָה:

כֹּה אַחֲרַי כִּן הִלְכֹתִי לְבֵית רַבִּי נִפְתָּלִי שְׁנִמְצָא שָׁם אִישׁ אֶחָד
מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שָׁבָא זֶה סָמוּךְ מְאֹד מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּדִּי לְדַבֵּר עִמּוֹ
מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגַם לְשִׁמְעַ מִמֶּנּוּ אוֹדוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲבֵרְנוּ שְׁנִשְׁמַע
עָלָיו אִזּו שְׁמוּעָה לֹא טוֹבָה שֶׁהָיָה חָם וְשָׁלוֹם בְּתוֹךְ הַסְּפִינָה
שְׁנִיאֲבָדָה בְּמִפְרָסָם וְהִלְכֹתִי לְשָׁם אִיזָה שְׁעוֹת סָמוּךְ לְמִנְחָה
וְדַבַּרְתִּי עִמּוֹ הַרְבֵּה וְסִפַּר לִי כָּל נִסֵּיעָתוֹ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַד הֵנָּה
כִּי בְּאוֹתָן הָעֵתִים הָיְתָה שְׁעַת מְלַחְמָה וְסַכְנָה גְדוֹלָה מִחַמַּת
מְרִידוֹת הַגֵּרְעִקִין בְּמִלְךְ הַתּוֹגֵר בְּמִפְרָסָם, וּמִחַמַּת זֶה נִתְעַכְּבוּ
רַבִּים מְאֹד בְּאֲדָעִים שָׁרְצוּ לְסַע וְלֹא נָסְעוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִגְדָּל
הַפַּחַד:

וְאֲנִי אֶמְרֹתִי בְּלִבִּי שֶׁכָּל הַמְּנִיעוֹת הָאֵלֶּה הֵם רַק בְּשִׁבִיל הַחֲשֵׁק
כִּדִּי שִׁיתְגַּבֵּר חֲשֵׁקִי יוֹתֵר לְהַנְחֵשֵׁק הַנִּפְלָא הַקָּמוּץ וְסָתוּם הַזֶּה
שֶׁהוּא לְנִסְעַ לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה שֶׁהַנְּחִיל
לְאַבוֹתֵינוּ עַד אֲשֶׁר נִתְגַּבַּרְתִּי יוֹתֵר עַל יְדֵי הַמְּנִיעוֹת וְהַבְּלוּלִים
הָאֵלֶּה, וְחִזְקֹתִי עֲצָמִי בְּיוֹתֵר לְבָלִי לְהַשְׁגִּיחַ עַל כָּל זֶה, וְהַשָּׁם
יִתְבָּרֵךְ עֲזָרְנִי לְנִסְעַ:

וְאִזּו שְׁמַעְתִּי מִהָאִישׁ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַנִּזְכָּר לְעִיל כָּל סֵדֵר נִסֵּיעָתוֹ
וְסִפַּר לִי שְׁעִיר עִבּוֹ סְגוּרָה מִחַמַּת מְרִידוֹת הַזֹּאת, וְשִׁכְרוּ סְפִינָה
חוּץ לְעִיר עִבּוֹ וְנָסְעוּ קֶצֶת וּבִדְרֹךְ הַחֲזִירָם אָדוֹן מִסְּפִינָה אַחַת,
וְאָמַר לָהֶם שֶׁהוּא סַכְנָה גְדוֹלָה לִילְךְ עִבְשׁוּ, כִּי בְּעֲצָמָם שְׁמַעוּ קוֹל

הַצַּעֲקָה מֵאֲנָשֵׁי הַסְּפִינָה שֶׁנִּהְרְגוּ, וּלְפִי דְבָרֵיהֶם הִיָּתְהָה זֹאת
הַסְּפִינָה, שֶׁנִּשְׁמַע שֶׁנִּהְרְגוּ, שֶׁהָיָה בְּתוֹכָהּ בֶּן רַבִּי זָאב
מִפְּטָרֵאסְטִינְעִין וְרַבִּי שְׁמַעוֹן חֲבֵרְנוֹ וְעוֹד יְהוּדִים רַבִּים בְּעֶרְךָ שְׂשִׁים
וַחֲמִשָּׁה, וְאָמַר הָאִישׁ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַנִּזְכָּר לְעִיל שֶׁהָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ
בַּסְּפִינָתוֹ אָמְרוּ שֶׁהֵם יוֹדְעִים וְזוֹכְרִים חַמְשִׁים וְשִׁבְעָה אֲנָשִׁים
מֵהֶם וְאִזְ חֲזָרָה הַסְּפִינָה לָעֵכוֹ שֶׁהִלֵּךְ בָּהּ הָאִישׁ הַנִּזְכָּר לְעִיל,
וְשָׂאֵלוּ אֶת הָאֲדוֹן שֶׁל הַסְּפִינָה שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ נִשְׂאָר בְּבֵיתוֹ, וְצָוָה
לָהֶם לֵילֵךְ וּלְבַלִּי לְהַשְׁגִּיחַ עַל־זֶה וְחֲזְרוּ וְהִלְכוּ עַד אֵיזָה מְקוֹם
כְּמִדְמָה עַד רָאדִים, מִשָּׁם קִצְתֶּם שְׂכָרוֹ סוּסִים עַד עִיר סְטִמְבּוּל
בְּעֶצְמוֹ, וְקִצְתֶּם עַל שֶׁהָיוּ עֲנִיִּים הִלְכוּ וְסָבְבוּ מֵעִיר לְעִיר קִצְתֶּם
בִּיבְשָׁה וְקִצְתֶּם בַּיָּם עַד שֶׁבָּאוּ לְסְטִמְבּוּל וְסִפֵּר לִי, שֶׁאֹתָן שֶׁהִלְכוּ
דֶּרֶךְ עִירוֹת יִשְׂרָאֵל עָזְרוּ לָהֶם יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שֶׁבָּאוּ, וְנָתְנוּ
לָהֶם עַל הוֹצָאוֹת הַנְּסִיעָה וְאֶכִּילָה וְשִׁתִּיָּה כְּדֶרֶךְ אֲחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים וְזִמְן נְסִיעַתְּם נִשְׁתַּהֲהָ מִן רֹאשׁ חֹדֶשׁ אֲיָר
שִׁיבְאוּ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַד יְמֵי תְּשׁוּבַת שְׂאֵז עָמְדוּ בְּקֶאֱרִינְטָאן
בְּאֲדָעִים:

סדר לקויטי עצות היופני:

טו צדקה שנותנין לארץ ישראל היא גדולה מצדקות חוץ לארץ,
ועל ידי צדקה דארץ ישראל תכלל עצמה באוירה דארץ ישראל,
שהוא בחינת הכל הקדוש שאין בו חטא, שעל-ידי זה עקר בטול
הדין והחשך והשכחה והסכלות וכו' מן העולם (שם).
יז צריך שיהיה לאדם הסתפקות, להסתפק רק במה שצריך לו
בהכרחיות מזה העולם, ואפלו מזה ההסתפקות גופיה צריך
להפריש ממנו לצדקה, ועל-ידי זה נעשה יחוד גדול למעלה
ונמשכין כל ההשפעות טובות (שם נד).

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

לְזַכֵּי מַצְחָה רְצִי"ל "לְזַכֵּי מַקְוֵה שִׁדְחָה לְזַכֵּי מַסְפְּרֵי רַבְצֵי יַהֲיֶה תִּיקוּן לְכַל" וְזַכֵּי מַצְחָה רְצִי"ל "לְזַכֵּי מַקְוֵה שִׁדְחָה לְזַכֵּי מַסְפְּרֵי רַבְצֵי יַהֲיֶה תִּיקוּן לְכַל" וְזַכֵּי מַצְחָה רְצִי"ל "לְזַכֵּי מַקְוֵה שִׁדְחָה לְזַכֵּי מַסְפְּרֵי רַבְצֵי יַהֲיֶה תִּיקוּן לְכַל" וְזַכֵּי מַצְחָה רְצִי"ל "לְזַכֵּי מַקְוֵה שִׁדְחָה לְזַכֵּי מַסְפְּרֵי רַבְצֵי יַהֲיֶה תִּיקוּן לְכַל"

יח על־ידי צְדָקָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִצְוֵלִין מִמַּחְשָׁבוֹת זָרוֹת שְׁבַת־פְּלָה, וְנִזְדַּבְּרָה מִחוּ וּמַחְשָׁבוֹתוֹ, וְהוּא בְּחִינַת תִּיקוּן הַבְּרִית (שם מד).

יט על־ידי צְדָקָה זֹכִין לְשָׁלוֹם רָב (שם נו).

כ על־ידי צְדָקָה מְשִׁיכִין כָּל הַחֲסָדִים וּמַעְלִין אֶת הַכְּבוֹד וְהַמְּלָכוֹת הַקְּדוּשָׁה מִן הַקְּלָפוֹת וְהַסְּטָרָא אַחֲרָא, וּמִתְקַנְיִים פְּגָם תְּאוֹת אַכִּילָה, וְאֵזִי נִתְבַּטַּל הַכְּבוֹד וְהַמְּשָׁלָה שֶׁל הָעֲזִי פָּנִים שְׁבַדְדוֹר, וְחוּזֵר הַכְּבוֹד לְמִנְהֵיגֵי אֶמֶת (שם סז).

כא על כֵּן צְרִיכִין לִתֵּן צְדָקָה אֲצֵל 'וְאֵתָה מוֹשֵׁל בְּכָל' כְּמוּבָא, כִּי לְהַעֲלוֹת הַכְּבוֹד וְהַמְּשָׁלָה מִהַסְּטָרָא אַחֲרָא וּלְהַחֲזִירָם אֶל הַקְּדוּשָׁה (שם).

כב על־ידי צְדָקָה מְתַקֵּן מְמוֹנָו, וְאֵזִי יִתְקַיֵּם מְמוֹנָו בְּיָדוֹ, וְיִהְיֶה לוֹ פְּרִנְסָה בְּרוּחַ (עֵיִן מִמוֹן אוֹת לַח. שם סט).

כג כְּשֶׁנֹּתֵן צְדָקָה לְהַצְדִּיק שֶׁהוּא עָנִיו גְּדוֹל, הוּא מִתְבְּרָךְ מִיָּד (שם ע).

כד מִתֵּן בִּסְתֵר הוּא תִיקוּן לְמַקְרָה לְיֵלָה רַחֲמָנָא לְצֵלָן (שם פג).

כה צְדָקָה מִצִּיל מִעֲבָרוֹת (שם קטז).

כו על־ידי צְדָקָה נִמְשָׁךְ דַּעַת (שם קיט).

כז סִגְלָה לְחַלֵּי נוֹפֵל רַחֲמָנָא לְצֵלָן, לְפִיזֵר צְדָקָה לְאַבְיוֹנִים. פְּזִיר נִתֵּן לְאַבְיוֹנִים רָאשֵׁי־תִיבוֹת "נְפֵל" (שם כא).

כח הַצְדָקָה שְׁנוֹתֵנִין לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים גְּדוֹלָה וְיִקְרָה מְאֹד, וְאֵין עֵבֶרָה יְכוּלָה לְכַבוֹתָהּ (שם כד).

כט על־ידי נְתִינַת מַעֲשֵׂר נִצְוֵלִין מִשׁוֹנְאִים (שם רכא).

ל על־ידי מַעֲשֵׂר זֹכִין לְהַסְתַּפְּקוֹת (שם).

לא צְדָקָה מִצְּלָת מִהַרְהוּרֵי גְאוּף (עֵיִן הַרְהוּרִים אוֹת יג. שם רמב).

סדר ספורי מעשיות הימיני:

אחר-כך נכנס הבעל-תפלה אל העיר והתחיל שוב לדבר עמם
 בדרכו, באשר שכלם בטעות גדול, ואין זה תכלית כלל, רק עקר
 התכלית-לעמך בתורה ותפלה וכו' ולא שמעו אליו, כי כלם
 נשקעו מאד בזה מימים רבים וספרו לו מהגבור, ושהם רוצים
 לשלח אל המדינה, שהם כלם אלהות וכו' כנ"ל ושחק מהם גם-כן
 ואמר להם, שהיא שטות, ושכלם רק בני-אדם וכו', והם לא יוכלו
 לעזור לכם כלל, כי אתם בני-אדם, והם בני-אדם, ואינם אלוה
 כלל, רק שיש יחיד יתברך שמו וכו' ועל ענין הגבור אמר להם
 (בלשון תמה, בדרך שמתמיה אדם ואומר): האם אינו זה הגבור (הידוע לי)?
 ולא הבינו דבריו אלו וכן היה הולך מאחד לחברו ומדבר עמם
 כנ"ל ועל ענין הגבור אמר לכל אחד כנ"ל, אם אינו זה הגבור
 וכו' כנ"ל ולא הבינו דבריו.

ונעשה רעש בעיר, באשר שנמצא אחד, שמדבר כזאת, שעושה
 שחוק מאמונתם ואומר, שיש יחיד וכו', ובענין הגבור הוא אומר
 כנ"ל ; והבינו, שבודאי הוא הבעל-תפלה, כי כבר היה נתפרסם
 אצלם כנ"ל וצונו לחפש אחריו ולתפסו, אף-על-פי שהוא משנה
 עצמו אצלם בכל פעם כנ"ל (הינו פעם נדמה כסוחר, ופעם כעני וכו' כנ"ל
 ), אך הם ידעו מזה גם-כן, שהבעל-תפלה הנ"ל הוא משנה עצמו
 בכל פעם, וצונו לחקר אחריו ולתפסו וחפשו אחריו ותפסו
 והביאוהו אל השרים והתחילו לדבר עמו, ואמר להם גם-כן כנ"ל
 ; באשר שכלם בטעות ושטות גדול, ואין זה תכלית כלל (הינו
 שהמזון אינו התכלית כלל), רק שיש יחיד, שהוא הבורא יתברך שמו
 וכו', ובני אותה מדינה שאתם אומרים, שהם כלם אלהות, לא
 יוכלו לעזור לכם כלל, כי הם רק בני-אדם וכו' ונחשב אצלם

לְמַשְׁנֵעַ, כִּי כָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה הָיוּ שְׁקוּעִים בְּטָעוֹת שֶׁל הַמָּמוֹן כָּל-כָּף.
כַּנ"ל, עַד שָׁזָה שְׁדָבַר כַּנְּגֵד דְּעַתָּם וְטָעוֹתָם, הָיָה נַחֲשָׁב לְמַשְׁנֵעַ.

סדר שְׁלָחוּ עָרוֹף הַיּוֹמֵי:

(ג) כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו וטווה על יריכו תכלת (וציצית) (ב"י) לבגדו ואם אין לו מה יאכל כותב ומוכר לאחרים כדי פרנסתו: הגה או שיהיו לו הוצאותיו יותר בריוח לשמחת יום טוב (טור) ואם כתבן כדי להניחן במועד בכל ענין שרי (סמ"ג) ואינו אסור רק הכתיבה אבל עשייתן שרי (ב"י בשם תוספות): (ד) מותר לכתוב חשבונותיו ולחשוב יציאותיו: הגה והוא הדין הכתבים שכותבים כשמלויים על משכונות שרי (הגהות מרדכי כל בו ומהרי"ל סוף פ' מי שהפך): (ה) מותר לכתוב שטר קידושין ושטרי פסיקתא גיטין ושוברים דייתיקי מתנות פרוזבולין אגרות שום ואגרות מזון (פירוש שטרי פסיקתא שאדם פוסק לתת לבנו או לבתו כך וכך. ופירוש דייתיקי שטר צואה דא תהא למיקם ולהיות. ופירוש פרוזבול פרוז בולי ובוטי כלומר תקנת המלוה שלא יאבד ממונו ותקנה ללוה שימצא מי שילוונו. ופירוש אגרות שום ששמו ב"ד נכסי לוח ונתנום למלוה ואגרות מזון שמכרו ב"ד את הקרקע למזון האשה והבנות וכתבו מעשה ב"ד על זה אי נמי מי שקבל עליו לזון את בת אשתו) שטרי חליצה ומיאונין ושטרי ברורין ופסקי דינין: הגה ומותר לכתוב כתובה במועד (כל בו) ויש אוסרים (סמ"ק) ואגרות שאלת שלום שאדם שולח לחבירו ואפילו על דבר פרקמטיא שאינה אבודה (ויש אוסרין בשאלת שלום) (טור בשם ה"ג) (ונהגו להחמיר אפילו בכתיבה שלנו שהיא כתיבה משיט"א): (ו) אין כותבין שטרי חוב במועד ואם אינו מאמינו מלוה ללוה (והלוח צריך למעות) או שאין לו לסופר מה יאכל הרי זה יכתוב: הגה ומותר לכתוב שטר מכירה במועד (תוספות) אבל אין לכתוב שטר אריסות וקבלנות שקבל קודם המועד (רבי ירוחם): (ז) כל הדברים שמותר לכתוב אפילו בלא שינוי מותר וכל מה שאסור

לכתוב אפילו ע"י שינוי אסור: הגה ובלוחות של שעוה מותר לכתוב לפי שאינו כתב המתקיים (ב"י בשם א"ח): (ח) מי ששלחו לשאול ממנו שאלה ואין השליח רוצה להתעכב עד אחר המועד מותר לכתבה וכן מותר להעתיקה מפני שחשוב דבר האבד: (ט) ואם שמע דבר חידוש מותר לכתבו כדי שלא ישכח וכן אם ראה ספר מחודש מותר להעתיקו אם לא ימצא להעתיקו לאחר המועד: (י) בזמן הבית היו דנין בין דיני ממונות בין דיני נפשות והיו משמתין ומכין למי שלא קיבל עליו הדין: (יא) מותר לקבול בשביל חובותיו בחול המועד:

סימן תקמו (א) אין נושאים נשים במועד לא בתולות ולא אלמנות ולא מייבמין ומותר לארם ובלבד שלא יעשה סעודת אירוסין הארום בבית ארוסתו בשעת אירוסין ומותר לעשות ריקודין ומחולות ולעשות סעודת הארום עם מריעיו שלא בבית ארוסתו וכן לסעוד הארום בבית ארוסתו שלא בשעת אירוסין מותר: (ב) מותר להחזיר גרושתו מן הנשואין: (ג) הכל מותרים לישא בערב הרגל ולעשות סעודה ברגל בין בתולות בין אלמנות: (ד) מותר לעשות ברגל סעודת ברית מילה וכן סעודת פדיון הבן: (ה) עושה אשה כל תכשיטיה במועד כוחלת ופוקסת (פי' מחלקת שערה לכאן ולכאן רש"י) ומעברת סרק על פניה וטופלת עצמה בסיד וכיוצא בו והוא שתוכל לסלקו במועד ומעברת שער מבית השחי ומבית הערוה בין ביד בין בכלי ומעברת סכין על פדחתה:

סימן תקמז (א) חול המועד אסור בהספד ותענית לפיכך אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל את ההספד ומטעם זה אין מוליכין המת לבית הקברות עד שיהיה

הקבר מתוקן: (ז) נשים מענות דהיינו שכולם עונות כאחת אבל לא מקוננות דהיינו שאחת מדברת וכולן עונות אחריה ולא מטפחות דהיינו להכות כף אל כף נקבר המת אף לא מענות:

סדר לקויי תפלות הימני:

רלד: אבינו מלכנו גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה והופע והנשא עלינו לעיני כל חי, חוסה על כבודך הגדול המחלל בין הגוים בעונותינו הרבים, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך, באפן שנזכה להעלות ולנשא כבודך הגדול והקדוש, וכבודך ימלא כל הארץ וכל אשר נשמת רוח חיים באפיו יתנו כבוד והדר לשמך, ויספרו שמך בכל הארץ, "כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו":

רלה: רבנו של עולם מלך על כל העולם כלו בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקרה, והופע בהדר גאון עיף על כל יושבי תבל ארצה, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, ה' אלקי ישראל מלך, ומלכותו בכל משלה "ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה ברוך ה' אלקים אלקי ישראל עשה נפלאות לבדו וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן":

תפלה יג רלו: {מיוסד ע"פ תורה י"ז} יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתעזרני ברחמיך הרבים, ותזכני לקבל שבת קדש בשמחה וחדוה גדולה, בגילה רנה דיצה וחדוה ותשמרני ותצילני שלא יעלה על לבי שום עצבות ומרה שחורה ולא שום יגון ואנחה ולא שום דאגה ביום שבת קדש רק אזכה לשמח בכל עז ביום שבת קדש, בכל לבבי ובכל נפשי ובכל מאדי, בשמחה שאין לה קץ ותכלית, כראוי באמת לשמח ביום שבת קדש, ביום קדוש ונורא כזה, שנתעזר עז וחדוה ושמחה רבה

וְעֲצוּמָה בְּלִי שְׁעוֹר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם, וְכִמוֹ שְׁמוּבָא בַּזְהַר הַקָּדוֹשׁ
 וּבְשָׂאֵר סִפָּרִים מֵרַבּוּי עֵצֶם הַשְּׂמֻחָה וְהַחֲדוּחַ שֶׁל שַׁבָּת קִדְשׁ:

רלוז: רבונו של עולם, מה אומר ומה אדבר, בכל מה שאני מתחיל
 להתפלל ולהתחנן עליו, ידעתי גם ידעתי כמה אני רחוק מזה,
 וכפי גדל מעלת המצוה והמדה הקדושה, וכפי גדל תועלתה לכל
 הדברים שבקדשה, בן עצם רחוקי מזה בתכלית הרחוק, ובפרט
 משמחה בשבת קדש, אשר כמעט בזה תולה הכל והוא עקר
 ההתקרבות אליך אבל אתה יודע רבוי המניעות על זה וגדל
 ההתגברות שמתגברין ומתגברין בכל פעם למנע אותי חס ושלום
 משמחה של שבת חמל עלי אבי שבשמים, אבי אב הרחמן,
 ושמחני בישועתך תמיד ועזרני והושיעני וזכני לשמח מאד
 בשמחה גדולה בכל שבת ושבת, חק ולא יעבר, שאזכה להיות כל
 היום כלו בשמחה מבואו ועד צאתו, עד שאזכה להמשיך השמחה
 של שבת על ששת ימי החל, עד שאזכה להיות בשמחה תמיד גם
 בימי החל בשמחה אמתית יראו עיני וישמח לבי ותגל נפשי
 בישועתך באמת ותזכני על ידי השמחה של שבת להרים היראה
 אל הדעת הקדוש, ואזכה ליראה שלמה מפניך בדעת שלם בלי
 כסילות כלל:

רלח: רבונו של עולם איום ונורא, עזרני והושיעני וזכני מהרה
 ליראת הרוממות, ליראה קדושה עם דעת הנמשך משמחה של
 שבת קדש מלא רחמים, גואל ומושיע, פודה ומציל, פדני והצילני,
 והוציאני מעבדות לחרות משעבוד לגאולה זכני לשמחה של שבת
 קדש, שאזכה ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, לקבל שבתות
 מתוך רב שמחה ומתוך עשר וכבוד ומתוך מעוט עונות עזרני
 שאזכה לכבד את השבת בכל עז ותעצומות, בכל מיני שמחה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'טו ✦ אמר מוהרנ"ת זצ"ל "אך לאני מקוה שיהי מצד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ✦
✦ חק נתן ולא יעבור יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✦

וְחִדּוּהָ וְאַזְכָּהּ לְהַרְבּוֹת בְּתַעֲנוּגֵי שַׁבָּת בְּכָל מִיַּי תַּעֲנוּגִים, הֵן לְהַרְבּוֹת בְּמִיַּי מְאֻכָּלִים וּמְעֻדְנִים וּמְשֻׁקוֹת טוֹבִים, הֵן בְּבִגְדֵי כְבוֹד, לְהַשְׁתַּדֵּל לְזִכּוֹת לְבִגְדִים נְאִים לְכְבוֹד שַׁבָּת קִדְשׁ וְהַעֲקֹר שְׁתַּרְחֵם עָלַי וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְזִכּוֹת לְשִׁמְחָה בְּכָל לֵב בְּשַׁבָּת קִדְשׁ בְּשִׁמְחָה וְחִדּוּהָ גְדוֹלָה בְּאַמֶּת, עַד שְׁאֲזֻכָּה עַל יְדֵי הַשְׁמֵחָה לְצֵאת מַעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת מִשְׁעָבוֹד לְגֵאלָהָ עַד שְׁאֲזֻכָּה עַל יְדֵי הַשְׁמֵחָה וְהַחֵרוֹת שֶׁל שַׁבָּת, לְהַשְׁלִים וּלְהַגְדִּיל דְּעֵתִי בְּתַכְלִית הַגְּדֻלוֹת וְהַשְׁלֵמוֹת כְּרִצּוֹנָךְ הַטּוֹב בְּאַמֶּת וְעַל יְדֵי זֶה אֲזַכָּה לִירְאָה שְׁלֵמָה שְׁתֵּהִיָּה הִירְאָה עִם דְּעַת בְּלִי שׁוּם סְכָלוֹת כָּלֵל וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְהָרִים וּלְהַגְבִּיָּה עַל יְדֵי הַדְּעַת הַקָּדוֹשׁ אֵת כָּל הִירְאוֹת הַנְּפוּלוֹת אֵלַיךְ לְבִד תִּתְּבַרְךְ שֶׁלֹּא יִהְיֶה לִי שׁוּם יְרָאָה נְפוּלָה, שֶׁלֹּא אֶפְחָד וְלֹא אֶתִּירָא מִשׁוּם בְּרִיאָה שְׁבָעוּלָם, לֹא מִשׁוּם שֵׁר וְאָדוֹן, וְלֹא מִשׁוּם אָדָם, וְלֹא מִשׁוּם חַיָּה רָעָה וְלִסְטִים, וְלֹא מִשׁוּם דְּבַר שְׁבָעוּלָם, רַק מִמֶּךָ לְבִד אִירָא וְאֶפְחָד בְּאַמֶּת, וְתֵהִיָּה יְרָאתְךָ עַל פָּנַי לְבָלְתִּי אֶחְטָא:

רל"ט: רבונו של עולם, זכני ליראה שלמה ואמתית, ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את ה' אלקינו, אותו לבד אירא, ובו אבטח ואשען, ולא אפחד משום דבר שבבעולם, ויקים בי מקרא שכתוב: "ה' אזרי וישעי ממי אירא ה' מעוז חיי ממי אפחד" ונאמר: "ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם" ונאמר: "באלקים בטחתי לא אירא מה יעשה בשר לי" ונאמר: "הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה ה' ויהי לי לישועה ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה":